

Štev. 7.

V ljubljani, 1. malega srpana 1902.

Leto III.

Poletna noč.

In nocoj so vse cvetice
v mir sladak oči strnile,
in nocoj so vse meglice
šle za goro spat.

1.

S svitom mehki so svetile
zvezde jim na temnem poti,
s svitom mehkim so spremile
tja jih v postelje.

In nebo je tam odelo
vse z odejo zlatožarno,
tisoč sapic pa šumelo
uspavanko je . . .

2.

Pridihalo pravljic nebroj
je z nočno sapico,
in mak potisnil na oči
je rdečo kapico . . .

Ah, rad med dihi sladkimi
bi bil zaspal,
da vetrec sitni bi mu ne
pravljic šumljal!

Ah, rad rosice biserne
bi se napil,
da jutraj bi odprl oči
spet čvrst in čil.

A vetrec sitni vso je noč
okrog šumel,
in s trudnimi očmi je mak
noč vso bedel . . .

3.

Starí očka, mesec bleđi,
sredi zvezdic se blesti,
kot povest v otožnih mislih
zvezdam zlatim pravil bi —

Ah, povest o sladkem čaru
sredi blažene noči,
ko so peli slavci drobni
tam, kjer loza zeleni.

In vse jelke, tanke jelke
tiho so se sklanjale,
in vse rože, mlade rože
v sreči krog so sanjale . . .

Plavajo rosice svetle
na poljano sred noči,
kot zvezdicam vsem solzice
padale bi iz oči . . .

Cvetko Slavin.